

N:o 14.

Redaktör och utgivare: FRANS J. HUSS.
Expedition: Hötorget 6, 1 tr. upp öfv. gård.

Stockholm den 15 September 1887.

Pris: Helt år 5 kr., halft 3 kr. Lösn:r 25 öre. Årg. 7.
Bilaga N:o 1 50 öre. Bilaga N:o 2 25 öre.

Edvard Grieg som romanskomponist.

Motto:

»Tvänne slags inflytelser, inre och yttre, påverka människans ande. De inre härröra ur sinnets egen, inneboende makt, de yttre bero af minnena från den familj och kärleken till det land, i hvilka sköte en människa efter hand utvecklats sig. Utur bägge dessa inflytelser i förening uppstår människans individualitet.»

Den epok, som i konsthistorien betecknas med det *populärt sköna*, gaf genom en allmännare och lättfattligare anda sången ett mera pulserande lif, en mera vidsträckt och omfattande utveckling. Konsten, hvilken förut nästan uteslutande beaktat det rent vetenskapliga af sitt mål, upptog nu och förädlade det melodiska elementet i den nationella visan, hvilken i sitt primitiva skick utgjort ett-troget uttryck för folkens lynne och vexlande känslolif. Det subjektiva, det varma och innerliga naturlif som folkvisan inrymde, blef sålunda under konstens daning en rik källa till melodiens lyftning och fägring, på samma gång det nationella elementet i densamma blef af väsentlig betydelse för de olika konstskolornas karakteristiska grunddrag. Så ingick visan som ett förhärskande moment i italienarnes opera buffa, fransmännens opera comique, under det att tyskarne derjemte äfven gafvo densamma, genom romansen och balladen, en mera själfständig riktning, hvilken sedermera af andra nationer kultiverades med ett mera allmänt och odeladt intresse. Först i en senare tid blef det Norden förunnadt att representera en mera nationell betydelse i den stora europeiska musikkulturen, och äran af detta värf — trots de många frejdade namn, som ansluta sig till den nordiska musikens konstodling — tillkommer dock i främsta rummet norrmannen *Edvard Grieg*. Genom honom skall måhända äfven vår musikkultur i utlandet vinna en större uppmärksamhet, och konsthistorien till de öfriga skolorna då foga — en nordisk. Den genuint nationella anda som i den nordiska folktonen lika målande som träffande

återger Nordens folks och naturs karakter och säregna poesi, har i hans musik erhållit den sannaste och skönaste idealisering. Denna lokalfärg är omissskänlig nästan i allt hvad han producerat, dock så till förståande, att han icke endast skrivit blott och bart i s. k. »folkton» med lösryckta stereotypa tonvändningar ur folkvisor, utan dennas stämning har genom den mest ursprungliga och skapande kraft omedelbart absorberats inom hans eget väsende och gifvit hans musik denna originella pregel, som gjort den till en af tonkonstens märkligaste företeelser. Att här nämna hvad Grieg som instrumentalkomponist alstrat, ligger utom området för ämnet i fråga, då det endast afser hans lyriska diktning, företrädesvis romansen. Måhända framträder inom densamma hans konstnärsindividualitet med hela sin *romantiska* egendomlighet i dess mest utpräglade drag, hvartill kommer, att de intentioner han förlänat omnämnde konst- art, gifvit den en fulländning, som af någon annan tonsättare ej torde blifvit öfverträffad. I denna genre är Grieg att räkna bland de epokgörande tonsättarnes antal. Liksom i sagan Jon Blund med sin trollmakt gaf taflans landskap naturliga dimensioner och lif, så förmår äfven Griegs sångmön att inom romansens begränsade ram väcka till lif en hel värld af sköna idéer och skiftande föreställningar, som med den omedelbaraste poesi och lifligaste mångfald beröra lifvets alla vexlande skeden. Sin mest tilldragande kraft utöfva dock dessa stämningar på en nordbo. Det går en ton igenom dem, hvilken vi känna igen: i barrskogens majestätiska lugn, der den hög och allvarsam aftecknar sig mot den stjernklara himlen, i forsens hejdlösa fall eller det ändlösa, stormuppfyllda hafvet och i den lugna, solbelysta fjärden. Griegs ande är en åter- spegling af dessa olika naturföreteelser, som i sig upptager desammas skiftande uttryck: af manligt allvar och storslagen kraft, frisinnad inspiration och glödande lidelse, så väl som känslans lugnare och vekare nyanser. Trots detta senare blir

han aldrig sentimental. Hans känslighet eger ej denna blaserade sinlighet, som så ofta utmärker nutidens vekare uttrycks- sätt, men väl den kyska, religiösa innerlighet, som förlänat Beethovens och Webers melodik dess sunda och friska natur.

Många komponister, kanske de flesta, hafva icke med en gång kommit till full klarhet med sig själfva. Innan dess hafva de i flere perioder vacklat från det ena hållet till det andra under inflytandet af inre och yttre påverkningar, exempelvis Schumann, som med sin symfoni-diktning visar en betecknande öfvergång från en ungdomligt drömmande, inåtvänd riktning till en mera utåtvänd, stadgad och realistisk. Hos Grieg deremot sammansmälta dessa inflytelser till en nästan harmonisk jemmigt, som nära nog med en gång bragte i dagen hans individualitets karakter. För honom är den yttre naturens vexlingar liksom en symbolisering af dem, som försiggå i vårt inre andliga lif, hvilket därför åt hans stämningar af mera objektiv art ger en sådan saftig och lifsvarm kolorit. Hans tankars skönhet framträda så mycket klarare, som den kläder sig i enkla och naturliga uttrycksmedel, kanske mera nu än hvad i en tidigare period var händelsen. I vissa fall eger hans ande en viss släktenskap med Schumanns, liksom melodiens svällande teckning otvetydigt förräder Wagners påverkan, utan att denna dock inkräktar på hans individuella själfständighet. Rytmen är pregnant och uttrycksfull, formen likaså, och om han äfven i dennas struktur ofta afviker från det gängse traditionella, så är detta alitid betingat af någon psykologisk afsigt, som dock förlänar det helas organism konsekvens och hållning. Hos Grieg är aldrig för mycket noter och för litet toner. Hvarje ton har en viss för- andligad egenskap och är icke till, såsom hos många, för att tjena som fyllnad och afrundning åt det formella. Det sköna kondenserar sig hos honom i en lagom afpassad begränsning, sant och naturligt, hvilket därför äfven skall göra hans — som all annan likartad musik — populär

i detta ords ädlaste bemärkelse. Grieg skattar aldrig åt den smak, som med en invecklad mysticism eller genom vilda harmoniska experiment tror sig kunna ersätta hvad som brister den i det väsentligaste: — uppfinningens skönhet och omedelbarhet. Hans harmonisering, lika intressant som rik och själfständig, vidhåller alltid sin rätta uppgift att förhöja och förstärka melodins uttryck, liksom han förmår att endast med några enkla ackorder antyda hela styckets tournure. Dessa tendenser uppenbara sig, som of-
 van anförts, i sin fullaste klarhet i hans sånglitteratur, hvilken lika mycket vittnar om en produktiv alstringsförmåga som om den berömmelse, hvilken gjort hans namn frejdadt och ryktbart långt utom Nordens landamären. Af dessa sänger med pianoackompagnement framstå för sin oöfverträffliga skönhet: *Jeg elsker Dig, Kjærlighed, Vandring i Skoven, Hytten, Det første Møde, På Skogstien, Med en Primula Veris* samt *Solveigs Sang*, alla af erotisk art. I den sistnämnda har förtröstan på en högre makt, som nedlägger kärleken i människornas hjertan, erhållit en tolkning af den mest skära och ljufva poesi. Af mera högstämmt, patetiskt samt af vexlande naturskildring betecknande innehåll äro: *Du fatter ei Bølgernes evige Gang, Min Tanke er et mægtigt Fjeld, Solnedgang, Udfarter, Tak for dit Råd, Et Håb, Jeg reiste en deilig Sommerkveld, Prindsessen, »God Morgen», Tyltebæret, Fra Monte Pincio och I Liden høit der ope*, en komposition af en genomgående fin och poetisk stämning. *Taksigelse, Modersorg, Han er saa hvid, Solveigs Vuggerise, Stamboesrim, En Svane, Ragna och Margretes Vuggesang* äro perlor af äkta elegisk natur, som äfven innebär en djup och varm religiös känsla. Mera hänförande enkelt kan väl knappast en himmelsk aning i toner försinligas än i Margretes Vuggesang i strofen: »Der er en Stige stillet fra Jord til Himmel op.» Kronan på verket af en mera religiöst utpreglad anda bildar kanske dock: *Ved en ung Hustrus Bære*, der hoppet om en öfverjordisk tröst funnit ett uttryck af så skönt gripande verkan, att säkert mången beprisad messa, trots sin storartade form och mångfald af vokala och orkestrala resurser, ändå aldrig kunnat inrymma något motsvarande. En öfvervägande dramatisk sanning och kraft utmärka till sist: *Borte och Spillemand*.

Den opposition, Griegs musik intager gent emot gamla föräldrade traditioner och konstprinciper, har förskaffat den en del vedersakare synnerligast bland de ortodoxa musikpedanterna. Märkligt är dock huru han — i likhet med andra romantiker — just med den gamla musikteoriens dödssynder förmått åstadkomma verkningar af den allra bästa effekt, hvilket ju bevisar, att det sanna snillet alltid har sina egna lagar, som beaktar de vetenskapliga, så långt dessa öfverensstämma med dess egen natur och verkliga ursprung. Oafhångig af allting annat är detta dock den skönhet, hvilken

lefver längst, den må nu uppträda under konstens sofring eller som en direkt uppenbarelse af det gudomliga, såsom våra gamla härliga folkvisor, hvilka oakadt all sin simplicitet ändock bibehålla en oförminskad lifskraft, långt sedan de mest lärda och komplicerade konstformer skattat åt förgängelsen. För det skönas sanning skall äfven den gärd Edvard Grieg i sängen bringat tonkonsten alltid stå som ett lefvande och oförgångligt vittnesbörd.

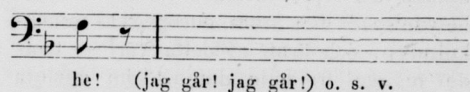
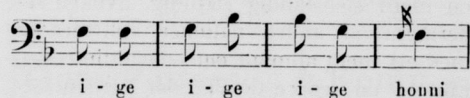
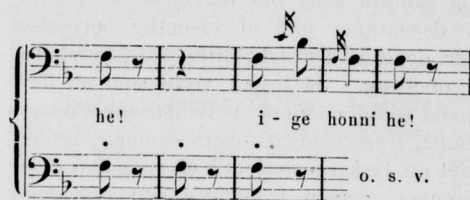
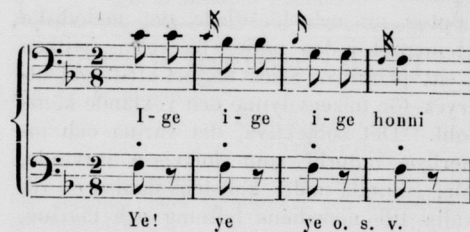
Gösta Geijer.

Om Indianernas Musik.

(Forts.)

Enkla naturljud såsom »he ya! he!» eller några ofta upprepade betydelslösa ord såsom »Kanon wi-yo» eller, såsom det tyckes, osammanhängande ord såsom »Vänner — sten — stå alltid fast — framåt!» kunna i sin enkelhet och naturlighet betraktas såsom urkällan till indianpoesien. Det glada »he ya! he!» hos Comancherna hör nog icke ensamt till detta folk, utan skall äfven ha påträffats hos så vidt från hvarandra skilda folk som Irokeser, Poncas och Twanas; det sorgsna Oh d-da, d-dä (ack! ack!) hos det sistnämnda förekommer helt visst i andra indianstammars sänger. Öfvergången från sådana blotta utrop till enskilda ord och sedan till korta satser är lätt och i afseende på det musikaliska framskridandet helt naturlig; vilden kan endast så länge hålla sig till sådana ofullständiga uttryck, som hans andliga bildning i sin helhet är föga utvecklad. Att sådana enkla sänger fortfarande kunna bestå på samma gång som andra långt mera utbildade är icke allenast ett bevis på ståndaktigheten hos indiankaraktären, utan visar derjemte att sådana sänger stå i den innerligaste förening med hela hans känslolif. Bland dessa enformiga sänger äro många helgade icke blott genom bruket utan också genom ämnet; den allra högstes namn brukas i många religiösa sänger uteslutande ehuru med variationer. Sångerna hafva ofta, äfven i sin mest primitiva gestalt, en dramatisk bestämmelse; först genom den lifliga mimiken, genom åtbördernas språk blir den egentliga meningen i många korta satser klar. Man har också i senare tider upptäckt att i indianernas rörelsespråk ligger en långt djupare mening än man hittills förmodat, och man antager till och med att det förstås och såsom en gemensam egendom begagnas af de vilda indianfolken sins emellan, hur vidt åtskilda dessa än må vara. Indianer, hvilka ej förstå ett ord af en annan stams språk kunna med denna hålla långa samtal genom detta stumma språk. Indianen behöfver sålunda långt färre ord än den civiliserade för att uttrycka allt hvad som inom och utom honom föregår. I sådana fall då den dansande begagnar sig af åtbörds- eller teckenspråket allena, är verkan deraf mycket öfverraskande för den åskådare som icke är invigd i detta språks hemligheter. De unga krigarne utföra, i det de helt och

hållet hängifva sig åt känslorna för ögonblicket, de äfventyrligaste språng; de kasta kroppen än till höger, än till venster, än framåt, än bakåt med yttersta häftighet, skära tänderna och föra sina grinande ansigten med de vildt rullande ögonen intill hvarandra, vända sig i nästa ögonblick om med blixstens hastighet under ett skallande rop och med de lifligaste rörelser på armar och händer; orden »vargen löper» tecknas i lefvande bild. Midt i det vildaste tumult kommer dock ingen ur takten, hvilken starkt markeras med stampning af fötterna. — Vid något viktigt företag, såsom ett nära förestående krigståg, då det gäller att ingifva de försagda mod, uppbygger krigaren sin hela kraft. Med långsamma smygande steg, som ville han i nästa ögonblick öfverfalla fienden går han med sin stridsyx (tomahawk, — läs: -håk) i handen omkring de församlade krigarnes rund med manlig beslutsamhet, sjungande krigssången och med hög röst och kraftigt uttryck berättande sina förra ärofulla bragder och hvad han tänker företaga under det förestående härnadståget; uppeldade genom hans tal och de andres bifallstecken träda nu de dröjande in i kretsen och sjunga densamma sången (jag går, jag går!) med passande åtbörder, hvarigenom de visa att de vilja deltaga i krigståget. Genom talrika upprepningar af samma ord, hvilket ofta eger rum, kan icke allenast melodien få större omvexling och längd, utan de framställande få ock derigenom tillfälle att efter behag utföra de mångfaldigaste variationer och derigenom visa de närvarande sin skicklighet. Denna krigssång hos Irokeserna följer här:

Indianernas poesi har sällan en regelmässig metrisk byggnad och är derför (så långt hittills är känt) till större delen lik en sjungen prosa. Några författare påstå att de få af oss kända exemplen på metrisk eller rimmad vers snarare äro resultat af en lycklig tillfällighet än af ett öfverlagadt försök. De forsk-

ningar, som företagas af Smithsonian Institute öfver detta ämne, äro oss ännu obekanta, men Th. Baker, hvars arbete om indianernas musik vi här huvudsakligen följa, är af den bestämda mening, att då den i indianernas *melodier* ofta förekommande metriska indelningen är följden af en liflig rytmisk känsla, äfven i poesien ett liknande fall kan antagas. Exempel härpå finnas bland de (öfver 40) af Baker framställda sångerna, med och utan ord; af det senare slaget kunna då följande sångtexter anföras:

O-la-ko-la A-ki-le
Ku-wa-ki-ya! Li-wan-ye
(se vidare nedanstående sång).

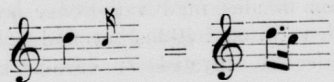
En metrisk karakter skönjer man också i de intressanta historiska sångerna hos »Wapahani» eller White River-indianerna, hvilka sånger anses som en förkortning af fullständigare nu sannolikt förgångna annaler. Den metriska regelmässigheten är här troligen iakttagen till hjälp för minnet.

Verkan af indiansången höjes betydligt derigenom att vokaler nas intonation i deras språk är fylld, tydlig och ren, ehuru något lutande åt det breda uttalet. De flesta stafvelser ändas på vokaler eller sådana konsonanter som n och ng (= n uttaladt som i franska ordet non), som förmedla en lätt öfvergång från ett tonsteg till ett annat; detta gör sången lättflytande. Begynnelsekonsonanterna blifva ofta utstötta med skarp begränsning från den följande vokalen (t'o, g'li, t'eon), en fördubbling af vokalen eger stundom rum när den skall undantagsvis skarpt betonas (ni-i, a-a).

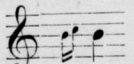
Omfånget hos indianernas röst anser Baker, efter den erfarenhet han vunnit hos Seneca-indianerna och uti indianskolan i Carlisle, icke vara mindre än hos de hvita, naturligtvis i det naturliga tillståndet. Detta har endast afseende på männen. Sångerna sjöngos nästan utan undantag i högt (bariton-)läge; de flesta utförande förmådde emellertid att med full röst gå ned till stora F, och upp till ettstrukna F, som med lätthet togs. Den manliga röstens omfång kan som regel bestämmas till två oktaver: från stora F till ettstrukna F eller från stora A till ettstrukna (tenor-)A.

Föredragningsättet är likasom poesien och melodien högst naivt, för crescendo decrescendo, accelerando och ritardando tyckas sångarna ej ha något sinne; hvad melodien härigenom förlorar af sentimental känsla, vinner den åter genom den naturliga friskheten och den ögonskenliga förnöjelse som föredraget af densamma skänker indianen. Om rösternas kvalitet är ej mycket att säga; icke förefalla de mera obehagliga än rösterna hos de obildade hvita; tvärtom, då ibland indianerna alla hafva en viss öfning i att sjunga och intervallerna tagas säkert och rent, kan man snarare beteckna intrycket af sången angenämt. Somliga af de mest öfvade sångarna hafva verkligt mjuka och välljudande röster. Säkerhet i intonation och rytmisk känsla jämte hängifvenheten

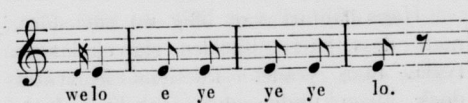
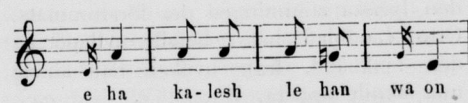
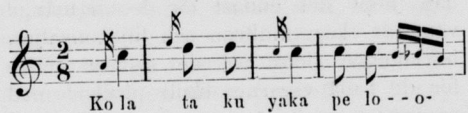
hos de medverkande äro hufvuddragen i föredragningsättet. Af manér och prydnader i föredraget brukas mest det oföränderligt korta förslaget och detta alltid skarpt accentueradt; efterslag

brukas mera sällan och likaså det dubbla

förslaget utfördt som triol.

Den nedstigande släpningen (uppstigande förekommer ej) har man t. ex. i nedanstående skalpdans hos Dakotas, hvari också det korta förslaget förekommer:

(Vän, ni menar något; ni säger »jag är en stor krigare»; nå jag är det också.)

De små noterna betonas här icke hvar för sig tydligt, utan tagas hastigt i ett drag ungefär som när en dålig sångare i stället för att sjunga ett rent intervall släpar fram tonen (portamento); ett brummande eller mumlande, som åstadkommes genom tändernas sammanslutning, åstadkommer ofta en märkvärdig effekt. Släpandet från giss till e i ofvanstående skalpsång har en verkligt hemsk verkan. Detta släpande och brummande äro att betrakta såsom för *vildarne* karakteristiska föredragsmanér. (Slutet följer).

Hjelp, Samiel! ropar Kasper i Friskytten, som vi veta, några gånger innan den förskräcklige träder fram. Vid första anropandet af Samiel hände det sig en gång att Kasper från sidokulissen fick till svar: »Den får du allt vänta på; Samiel skall hjälpa sig sjelf först — nere på operakällaren.»

Chinesisk musik. En kalifornisk journalist, som besökte en chipesisk teater i San Francisco, skildrar den under föreställningen utförda musikens sålunda: »Man förflytte sig till en kittelfabrik, der 400 händer äro sysselsatta med hammare, tänke sig till höger en bleckslagarverkstad i full verksamhet, till venster en quartz-quarn, framför sig 600 fyllbultar med allehanda instrument och på taket 4,000 ilskna kattor —, och man erhåller ett svagt begrepp om hvad en chinesisk musikkår producerar.

Till Otto Lindblads biografi.*

En serenad.

Af A. B. S.

Under en fotresa i Skåne sommaren 1848 hade vi onsdag anländt till trakten af den vackra Tjörnarps sjö samt efter inbjudning slagit oss ned på gården Åkarp, der ett krigsråd G. bodde med sin familj. Detta ställe var ej långt från Mellby, der Otto Lindblad sedan ett par år bestyrde som »klockarfar». Krigsrådet hade en dotter, som skulle införmeras i musik; Lindblad var hennes lärare och kom ofta till Åkarp.

Vid ett sådant tillfälle hade umgängeskretsen vidgats med några ungdomar från Lund, två studenter och två damer, alla syskon och dertill genommusikaliska, glada samt till håg och strupe fulla af sång.

Att Lindblad nu var i sitt esse, behöfver väl knappt sägas. Det ena stycket afläste det andra, och trots den omgifvande djupa boksogen, hade tonerna, burna af ryktet, klingat äfven granarne på Maglö herresäte i öronen. En skön eftermiddag sutto vi alla nyss församlade kring kaffebordet, då i detsamma en ung dam till häst samt med vajande plym i hatten sprängde upp på gården. Hennes ärende, att »stötta på» främlingarne till ett besök å Maglö, var lika snart framfördt som bifallet. Knappt hade fröken från Maglö emellertid åter begifvit sig på hemvägen förr än de påstötta började en rådsläpning om sättet för det beramade besöket, och hvilken på Lindblads förslag — dels för att öfverraska och dels för att njuta af sommarnattens poesi — slutade med att besöket skulle ske först sedan solen gått ned och då under form af serenad.

Snart började aftonens ljumma vindar skalkas med blommorna, julisolen sjönk så vackert lofvande bakom skogens toppar, och när så natten kom smygande med tysta och varsamma fjät öfver nejden, snurrade en lång hövagn och båd-dad med nyslaget hö framför verandan för att mottaga det der väntande sångarlaget.

En klatsch, upprepade af ekot från skogen, satte taget i gång. Färden, som väl i sig sjelf ej var lång — den gälde blott $\frac{1}{4}$ mil —, blef det emellertid nu, ty för hvarje liten kärleksläga, och de voro många, som lysmasken nyss hade tändt på den fuktiga skogsbotten, skulle Lindblad dröja en stund och råkade der-vid ibland att blifva gäckad, när här och der ett stycke ruttet trä låg och lyste i kapp med masken. Och likaså gjordes uppehåll när inne i skogen en öppen ängsbit passerades och elfvor — förestälda af det uppstigande sommartöcknet — der höllo på att dansa. Lindblad följde så

* Då i följd af tillämnadt utgifvande af Otto Lindblads sjelfbiografi i sin helhet det ej kan bestämmas om och när fortsättning af den i N:o 6 påbörjade artikeln kan följa, meddela vi här såsom en fortsättning deraf denna från Aftonbladet hemtade skiss ur hans lefnad.

lifligt med det vackra fenomenet, till dess han slutligen tyckte att de nattliga féerna slog sig ned i höet bredvid oss. Midnattstimmen var därför inne, när vi hunno fram till Maglö. Tysta stego vi ur vagnen och smögo som tjuvar genom trädgården samt stodo så vid slottet, under fönstren till värdfolkets våning.

Situationen i öfrigt så väl här som under färden torde emellertid tydligast framstå för läsaren när vi här återgifva sången, som nu uppstämades:

Öfver skogen, öfver sjön
Du din slöja sänker,
Milda skymning, och till bön
Du denna stund oss skänker.
Allt är stilla, ej ett ljud
Genom rymden sväfar.
Jorden lik en lycklig brud,
Ack, blott af längtan bäfvar.
Dock, hvad qual, o hjerta!
I en stund som denna,
Ack, är all fröjd, som menskor känna,
Blott en salig smärta?

Att Lindblad valde just detta stycke för serenaden var måhända för dess varma skildring af den för tillfället i naturen rådande stämningen, men kanske ock såsom en gård af erkännande åt sin store samtida namne, ty Otto Lindblad, som till och med efter sin bortgång haft vedersakare bland tonsättare, var själf minst af allt besvärjad af afundsjuka.

När sången hade tystnat, öppnades af en len hand ett fönster i öfre våningen och ned öfver våra hufvud gled en stor näfverkorg, hängande på ett snöre och fylld med smultron. Då korgen så i en hast blifvit tömd, låg en biljett på dess botten, och med knapp nöd utreddes dess korta innehåll: »Men sångföglarne?» Lindblad förstod piken och så följde:

Sångföglarne tänkte bygga sitt näste;
I lugn och frid, så trodde väl de fleste!
Kom så en korp, byggmästar blef,
Och såg sig om, de små fördref,
Mot hans skrän sångföglens stämma var så matt.

De flyktade sedan åt skilda håll
Och sjunga väl ännu ibland —
Men hör huru sången då klingar i moll —
Sin längtan på lummiga strand.
Fogeln fick ingen tro
På en vänsäll ro;
Nu sitter han sorgsen vid ensligt bo,
När aftonen skymmer!

När vi sent påföljande dag vaknade på Åkarp och blickade genom fönstret, funno vi ett ekipage från Maglö der utanför och väntande för vår räkning. Vi klädde oss hastigt och foro dit. Allt hvad orten hade utmärkt i musikväg var naturligtvis nu församladt på Maglö, der ock mycket musik exeqverades; men glanspunkten var dock när Lindblads elev från Åkarp, en femtonårig fager mö, stälde sig vid pianot, der läraren förut hade satt sig till ackompanjement, och med hänförande röst sjöng den af honom till ord och musik diktade Aningen:

* Af A. F. Lindblad.
** »Sångföglarne» var Otto Lindblads sista skapelse i Lund och återfinnes i sin helhet i hans samlade dikter.

Ängel, säg mig hvem du är,
Som så vackert hviska plär!
I min barn, hvarthän jag går,
Du alltjemi invid mig står.

Såsom samtalsämne mellan musiknumren utlades med variationer isynnerhet den flydda nattens serenad och den derunder så mystiskt nedfirade korgen med smultron; men med apropos af dessa senare kom ock en sägen om gården på tal.

Den sedan några år tillbaka aflidne familjfadern här, general W., som föga förstod sig på landtbruk då han mottog Maglö, hade ej heller haft särdeles höga tankar om stället och skulle förklarat, att han köpt det endast för dess i mängd växande skogssmultron och liljekonvaljer, beklagande dock att de senare måste för de kalla vårnens skull plockas med vantar.

Ett decennium eller mer efter vårt här njutna angenäma sommarnöje gjorde vi åter ett besök i orten, men då hade den lyriska stämningen der förstummats. Otto Lindblad hade blifvit nedlagd på den sjukbädd, från hvilken han aldrig mer skulle uppstå.

Hans fantasi var liflig nu som förr, men dess värre lät den sig ej längre tygla, utan yrade. Poesiens fé syntes dock äfven under detta sorgliga skede troget stå vid hans sida, ty i stället för de mörka bilder, som yrande patienter annars vanligen anfäktas af, lät hon tonskaldens öga skåda idel ljusa. Så syntes honom hvitklädda småflickor och bevingade änglar om hvarandra under natten leka kring hans sjukläger, medan de om dagen på de sköna boklöfven, som sträckte sina silkesfransar intill hans fönster, hoppade och dansade i luftiga kretsar, till dess de slutligen förde hans ande med sig

— — — — till högre zoner
Från en jord så mörk och trång.»

Bästa valet. En förnäm herre hade i sin salong föranstaltat en musikalisk-deklamatorisk soaré och bjudit samman en hel mängd gäster. Programmet bestod af tjugu nummer; der blef mycket musiceradt och deklameradt, så att de höga gästerna kände sin konsthunger fullkomligt stillad. De inbjudna längtade nu äfven efter kroppslig förplägning och väntade i hvar stund på invitation att begifva sig till bordet. De ansågo just ögonblicket dertill vara kommet, då plötsligen åter igen en konstnär anmälde sig, en pianist, som uppmanade »de ärade herrskaperna» att uppgifva något tema af en omtyckt kompositör, hvilket han då ville variera. En af gästerna, en i konstnärskretsarne mycket bekant humorist, vände sig då till värdens med de orden: »Jag tror vi helst välja Suppé (souper)!»

Text och melodi öfverensstämma ofta lika litet som konung Davids hundra psalm och visan »Grön persilja».

SHAKESPEARE.

»Don Juans» hundraårsdag.

Om inträffandet och firandet af denna inom operans annaler märkliga dag i slutet af nästa månad nämnde vi några ord i föregående nummer. De tyska musiktidningarna hafva med anledning deraf åtskilligt att påpeka rörande den märkliga operan och festföreställningarna af densamma på hennes sekulardag. Så innehåller Allgem. Musikzeitung härom en af Fr. Spiro författad artikel, ur hvilken vi vilja meddela nedanstående.

»Beträffande det ideala uppförandet af operan är mycket skrifvet, och att upprepa eller sammanfatta allt detta kan här ej komma i fråga lika litet som att utförligt framlägga en egen åsigt; endast det synes mig gent emot tidiga försök böra framhållas, att en enda gemensam plan därför icke är möjlig. Negativt kan man ju obetingadt uppställa åtskilligt, t. ex. att man ej inför talad dialog, icke utlemnar Mazettos F-dur- och Oktavios B-dur-aria, i första finalen ej låter någon kör sjunga och ej ersätter mandolinen med gitarr, harpa eller ens violiner, men positivt kan ej en enda norm uppställas. Man har tre möjligheter: det historiska, det konstnäriska och det populära uppförandet. Det historiska är väl det som skulle klarast bringa till uttryck Mozarts tendenser och derjemte vara lika njutnings- som lärorikt; detta kan endast vid särskilda tillfällen användas och skulle egna sig väl just för ett jubileum sådant som det ifrågavarande. Att åstadkomma det vore ganska enkelt, nämligen genom direkt reproduktion af Prag-uppförandet, som vi ju känna till alla delar; dertill hörde alltså italiensk text, fullständigt, af klaveret (pianot) ackompanjeradt secco-recitativ, måttligt stor scen och orkester, uteslutandet af Oktavios G-dur- och Elviras andra Ess-dur-aria, den andra finalen utan basuner, fullständig slutsextett efter Don Juans död, etc.

Ett konstnärligt utförande skulle verka mäktigast, ett sådant som framstälde operan i sin mest fulländade form, utan afseende på mängdens smak, endast tillfredsställande de verkligen konstbildade i vår tid, och ett sådant skulle göra uppförandet till en verklig fest. Detta skulle få till grund den af Mozart för Wien gjorda omarbetningen och denna skulle endast i yttersta nödfall ändras, nämligen i sådana fall der Mozart fasthåller sin tids vanor, hvilka verka störande för oss, såsom recitativernas klaverackompanjement. Grundsatserna härför skulle vara: en stor scen med mörk salong och ingen sufför, stark men osynlig orkester, secco-recitativet förkortade och ackompanjerade af stråkinstrument; utförandet af samtliga sjungna nummer med undantag af den burleska duetten mellan Leporello och Zerlina i andra akten, med rätta öfverallt utesluten, så vacker den än är såsom komposition betraktad; andra finalen med basuner och slutsextetten, sådan den af Mozart blifvit förkortad för Wien; i första finalen kontradansen med oboer, valsen med horn.»

Den internationela stiftelsen »Mozarteum» i Salzburg ämnar till jubelfesten utgifva en större festschrift. Då man såsom en grundval för denna vill hopsamla ett så omfattande och rikhaltigt historiskt-statistiskt material som möjligt, har stiftelsens styrelse vändt sig till alla styrelser för operascener, musikinstitut och sångföreningar, som hysa intresse för denna jubelfest, med anhållan att till henne insända referat, tidningsmeddelanden och andra tryckalster som röra jubelfestens föremål, vidare gamla teateraffischer öfver föreställningar af »Don Juan» från och med förra århundradet till och med påsken 1886, gamla kostymbilder, tidningsreferat, ännu ej offentliggjorda »Mozartiana» och slutligen uppgifter rörande dagen då »Don Juan» först kom till uppförande på de resp. operascenerna och hur många representationer operan derstädes upplefvat till påsken 1886, samt de mest framstående konstnärer som medverkat vid dessa föreställningar.

Manuskriptet till Mozarts »Don Juan» af mästarens egen hand eges af fru Pauline Viardot Garcia i Paris. Den dyrbara relikten förvaras i ett skrin, som står på ett slags altare i den bekanta sånginstruktisens musiksalong. Manuskriptet inköptes af nuvarande egarinnan för icke många år sedan på en auktion i London för en högst betydlig summa.

Då det torde intressera våra läsare att se hur den första »Don Juan»-affischen var affattad, meddela vi den här nedan. Operan, som gafs med italiensk text, uppfördes d. 29 Oktober 1787 på tyska Landsteatern i Prag. Affischen lydde sålunda:

»Oggi, per la prima volta Don Giovanni ossia i Dissoluto punito. Drama giocoso in due atti con balli analoghi. Parole del Sign. Abbate da Ponte, musica del celebre maestro Sign. Amadeo Mozart.

Personaggi:

Don Giovanni	Sign. Luigi Bassi.
Il Commendatore	» Gius. Loli.
Donna Anna	Signora Teresa Saporiti.
Donna Elvira	» Cat. Miceli.
Leporello	Sign. Felice Ponzi.
Zerline	Signora Teresina Bondini.
Mazetto, il suo sposo	Sign. Gius. Loli.

Cori di contadini, dami, damigelli, popolo. Ballabili di contadini, contadine etc.» Prags »Oberpostamtzeitung» anmälde premiären med följande ord: »Direktören för härvar. ital. sällskap lemnade oss i går (28) tillkännagifvande om den för närvaron af de höga toscanska gästerna till uppförande bestämda operan 'Don Juan' eller 'Den bestraffade utsväfningen'. Den har herr hofteaterdirektören Abbé da Ponte till författare och uppföres i dag den 29 för första gången. Alla fagna sig åt den förträffliga kompositionen af den store mästaren Mozart.»

I Paris kommer jubileet att högtidliggöras i Stora operan, der d. 4 November »Don Juan» uppföres med Lassalle i titelpartiet, Edouard de Reské som Leporello och fröken Adiny som donna Anna.

I Berlin uppföres operan på 100:de årsdagen för 500:de gången med ny praktfull uppsättning af kostymer och dekorationer.

Med anledning af jubileet kommer Dresdens tonkonstnärsförening att uppresas en minnesvård på den förste Don Juan-sångarens graf. Denne var Luigi Bassi, som var född i Pesaro 1766 och afled i Dresden 1825.

I Köln kommer operan att uppföras i oförändrad form sådan den först gafs på tyska språket i Wien 1792. I librettet från denna tid finnas bland annat äfven två sedermera borttagna scener, i hvilka Don Juan drifver gäcken med en polisbetjent samt en af sina fordringsägare.

Äfven kgl. teatern i Köpenhamn kommer att fira en »Don Juan»-fest. En ny öfversättning af texten skall göras af Chr. Richardt. Herr Lange skall sjunga Don Juans parti och hr Simonson Leporellos.

Att äfven i vår hufvudstad en dylik festrepresentation kommer att gifvas är naturligt. Sedan herr Forstén, som senast innehade titelrollen, lemnat oss, har man utom herr Willman ingen som förut sjungit partiet å kgl. teatern, och det lär ännu ej vara bestämdt åt hvem rollen skall anföras. Herr Linden säges emellertid instudera densamma för att som gäst uppträda deri. Vi komma framdeles att lemna närmare underrättelser om den blifvande uppsättningen i sin helhet, då den blifvit bestämd.

Om virtuositet. Ut i den ypperliga novellen »Händels vrede och flykt» af Leopold Schefer, låter författaren den ryktbare Caffarelli säga följande om virtuositet, företrädesvis sång: »Vi virtuosor förderfva folket mera än våra kritiker! Ty der sångarne — mina värda medbröder — icke få lysa och göra furore med deras person eller också med deras prisvärda skicklighet, konst och naturgåfvor, der anse de det icke löna mödan att göra sig något besvär. Virtuoserna äro de verkliga undergräfvare och ofta de hemliga dödsfienderna till den sanna konsten. Ty genom deras egen ofta himmelska kraft och förtrollande makt låta de folket tro sig höra himmelska saker, när det egentligen icke hör annat än usel smörja; och det beskedliga, dumma eller lättrogna folket har också här den nåden att icke urskilja att det tillerkänner priset åt en produktion, en framställning af ingenting, och är ursinnigt förtjust genom sin villfarelse. Ty ett sant, alltså enkelt, skönt konstverk hvarken behöfver eller kan ega grannlåtspasager, drillar och ainslänga fermater. I grunden endast smörja och krimskrams behöfva sådana rullader. Ja, noga räknadt, äro de ingenting annat än dessa, ty utom dem äro de ingenting — och virtuosens själf icke mera än de, ty han frambringar dem.»

Ur Rossinis lefnad.

Herr Michotte, en i Bryssel boende vän till Rossini, arbetar för närvarande, enligt hvad man berättar, på en märkvärdig bok, en »Rossinis själfbiografi», ur hvilken han nyss offentliggjort andra delen i den romerska »Fanfulla della Domenica». Rossini, som var mycket fäst vid den då ännu unge Michotte, meddelade sig med denne, hur förbehållsam han än var mot andra människor, med synnerlig förkärlek, och särskildt på sina promenader under akacierna i Boulogner-skogen i Paris tröttnade han ej att för den unge vännen, som han omfattade med faderlig tillgifvenhet, berätta tilldragelser ur sin lefnad och göra allehanda bekännelser. Michotte upptecknade för hvarje afton mästarens meddelanden, och nu har den nyligen timade öfverflyttningen af Rossinis ben från Frankrike till Santa-Croce i Florens föranlett honom att rädda dessa mästrons samtal undan glömskan och börja trycka desamma.

Det var under vintern före sin död som Rossini sökte vederlägga flere oriktiga åsigt hos publiken, enligt hvilka han, mästaren, efter komponerandet af »Wilhelm Tell» skulle ha förlorat lusten att vidare befatta sig med konsten. Dervid kom han att tala om den oro som beherskade honom under det han komponerade detta verk. Han berättade ungefär sålunda: »Åt den som fabricerat legenden om min då varande likgiltighet för konsten kan ni lugnt säga: om det gifves en lag, genom hvilken komponisterna vid straff af artistisk decadens fördömas om de slå sig för bröstet af entusiasm så ofta de ha framför sig ett af sina tidigare verk, så skulle jag aldrig underkasta mig denna lag. Gud är mitt vittne att jag med ärlighet och öfvertygelse arbetade äfven då, när jag under de första dagarne af mitt nomadlif måste släpa mig från den ena staden till den andra och var tvungen att med ångkraft skriva ungeför fem stycken på året. Jag skref rapid, då min fantasi lätt gick öfver från ett ämne till ett annat, och likväl voro mina idéer klara och bestämda. 'Barberaren i Sevilla' var 13 dagars arbete. För komponerandet af mina andra italienska operor behöfde jag sällan mer än en månad — för 'Semiramis' 33 dagar. 'Wilhelm Tell' kostade mig fem månader; det tycktes mig en lång tid. Jag komponerade denna opera i Petit Bourg, i min vän Agnados villa. Der fördes ett lustigt lif. Jag metade fisk med passion, — detta är också orsaken till vissa ojemnheter i detta verk. Bland annat erinrar jag mig att jag i tankarne en vacker morgon gjorde utkastet till hela sammansvärjningsscenen under det jag satt vid stranden af fiskdammen och väntade att fisken skulle nappa. På en gång märkte jag att en stor karp hade ryckt bort spöet medan jag var sysselsatt med Arnold och Gessler. Jag stod nästan alltid och skref på ett skrifbord, och något piano fanns der inte. Gode Gud! —

liffigt med det vackra fenomenet, till dess han slutligen tyckte att de nattliga féerna slog sig ned i höet bredvid oss. Midnattstimmen var därför inne, när vi hunno fram till Maglö. Tysta stego vi ur vagnen och smögo som tjufvar genom trädgården samt stodo så vid slottet, under fönstren till värdfolkets våning.

Situationen i öfrigt så väl här som under färden torde emellertid tydligast framstå för läsaren när vi här återgifva sången, som nu uppstämde:

Öfver skogen, öfver sjön
Du din slöja sänker,
Milda skymning, och till bön
Du denna stund oss skänker.
Allt är stilla, ej ett ljud
Genom rymden sväfvat.
Jorden lik en lycklig brud,
Ack, blott af längtan bäfvar.
Dock, hvad qual, o hjerta!
I en stund som denna,
Ack, är all fröjd, som menskor känna,
Blott en salig smärta?*

Att Lindblad valde just detta stycke för serenaden var måhända för dess varma skildring af den för tillfället i naturen rådande stämningen, men kanske ock såsom en gård af erkännande åt sin store samtida namne, ty Otto Lindblad, som till och med efter sin bortgång haft vetersakare bland tonsättare, var sjelf minst af allt besvärad af afundsjuka.

När sången hade tystnat, öppnades af en len hand ett fönster i öfre våningen och ned öfver våra hufvud gled en stor näfverkorg, hängande på ett snöre och fylld med smultron. Då korgen så i en hast blifvit tömd, låg en biljett på dess botten, och med knapp nöd utreddes dess korta innehåll: »Men sångfoglarne?» Lindblad förstod piken och så följde:

Sångfoglarne tänkte bygga sitt näste;
I lugn och frid, så trodde väl de fleste!
Kom så en korp, byggmästar blef,
Och såg sig om, de små fördref,
Mot hans skrän sångfogelns stämma var så matt.

De flyktade sedan åt skilda håll
Och sjunga väl ännu ibland —
Men hör huru sången då klingar i moll —
Sin längtan på lummiga strand.
Fogeln fick ingen tro
På en vänsäll ro;
Nu sitter han sorgsen vid ensligt bo,
När aftonen skymmer!*

När vi sent påföljande dag vaknade på Åkarp och blickade genom fönstret, funno vi ett ekipage från Maglö der utanför och väntande för vår räkning. Vi klädde oss hastigt och foro dit. Allt hvad orten hade utmärkt i musikväg var naturligtvis nu församladt på Maglö, der ock mycket musik exequerades; men glanspunkten var dock när Lindblads elev från Åkarp, en femtonårig fager mö, stälde sig vid pianot, der läraren förut hade satt sig till ackompagnement, och med hänförande röst sjöng den af honom till ord och musik diktade Aningen:

* Af A. F. Lindblad.

** »Sångfoglarne» var Otto Lindblads sista skapelse i Lund och återfinnes i sin helhet i hans samlade dikter.

Ängel, säg mig hvem du är,
Som så vackert hviska plär!
I min barm, hvarthän jag går,
Du alltjemt invid mig står.

Såsom samtalsämne mellan musiknumren utlades med variationer isynnerhet den flydda nattens serenad och den derunder så mystiskt nedfrade korgen med smultron; men med apropos af dessa senare kom ock en sägen om gården på tal.

Den sedan några år tillbaka aflidne familjfadern här, general W., som föga förstod sig på landtbruk då han mottog Maglö, hade ej heller haft särdeles höga tankar om stället och skulle förklarat, att han köpt det endast för dess i mängd växande skogssmultron och liljekonvaljer, beklagande dock att de senare måste för de kalla vårarnes skull plockas med vantar.

Ett decennium eller mer efter vårt här njutna angenäma sommarnöje gjorde vi åter ett besök i orten, men då hade den lyriska stämningen der förstummats. Otto Lindblad hade blifvit nedlagd på den sjukbädd, från hvilken han aldrig mer skulle uppstå.

Hans fantasi var liflig nu som förr, men dess värre lät den sig ej längre tygla, utan yrade. Poesiens fé syntes dock äfven under detta sorgliga skede troget stå vid hans sida, ty i stället för de mörka bilder, som yrande patienter annars vanligen anfäktas af, lät hon tonskaldens öga skåda idel ljusa. Så syntes honom hvitklädda småflickor och bevingade änglar om hvarandra under natten leka kring hans sjukläger, medan de om dagen på de sköna boklöfven, som sträckte sina silkesfransar intill hans fönster, hopade och dansade i luftiga kretsar, till dess de slutligen förde hans ande med sig

— — — — »till högre zoner
Från en jord så mörk och trång.»

Bästa valet. En förnäm herre hade i sin salong föranstaltat en musikalisk-deklamatorisk soaré och bjudit samman en hel mängd gäster. Programmet bestod af tjugu nummer; der blef mycket musiceradt och deklameradt, så att de höga gästerna kände sin konsthunger fullkomligt stillad. De inbjudna längtade nu äfven efter kroppslig förplägning och väntade i hvar stund på invitation att begifva sig till bordet. De ansågo just ögonblicket dertill vara kommet, då plötsligen åter igen en konstnär anmälde sig, en pianist, som uppmanade »de ärade herrskaperna» att uppgifva något tema af en omtyckt kompositör, hvilket han då ville variera. En af gästerna, en i konstnärskretsarne mycket bekant humorist, vände sig då till värden med de orden: »Jag tror vi helst välja Suppé (souper)!»

Text och melodi öfverensstämma ofta lika litet som konung Davids hundra psalm och visan »Grön persilja».

SHAKESPEARE.

»Don Juans» hundraårsdag.

Om inträffandet och firandet af denna inom operans annaler märkliga dag i slutet af nästa månad nämnde vi några ord i föregående nummer. De tyska musiktidningarna hafva med anledning deraf åtskilligt att påpeka rörande den märkliga operan och festföreställningarna af densamma på hennes sekulardag. Så innehåller Allgem. Musikzeitung härom en af Fr. Spiro författad artikel, ur hvilken vi vilja meddela nedanstående.

»Beträffande det ideala uppförandet af operan är mycket skrivet, och att upprepa eller sammanfatta allt detta kan här ej komma i fråga lika litet som att utförligt framlägga en egen åsigt; endast det synes mig gent emot tidiga försök böra framhållas, att en enda gemensam plan därför icke är möjlig. Negativt kan man ju obetingadt uppställa åtskilligt, t. ex. att man ej inför talad dialog, icke utlemnar Mazettos F-dur- och Oktavios B-dur-aria, i första finalen ej låter någon kör sjunga och ej ersätter mandolinen med gitarr, harpa eller ens violiner, men positivt kan ej en enda norm uppställas. Man har tre möjligheter: det historiska, det konstnäriska och det populära uppförandet. Det historiska är väl det som skulle klarast bringa till uttryck Mozarts tendenser och derjemte vara lika njutnings- som lärorikt; detta kan endast vid särskilda tillfällen användas och skulle egna sig väl just för ett jubileum sådant som det ifrågavarande. Att åstadkomma det vore ganska enkelt, nämligen genom direkt reproduktion af Prag-uppförandet, som vi ju känna till alla delar; dertill hörde alltså italiensk text, fullständigt, af klaveret (pianot) ackompanjeradt secco-recitativ, måttligt stor scen och orkester, uteslutandet af Oktavios G-dur- och Elviras andra Ess-dur-aria, den andra finalen utan basuner, fullständig slutsextett efter Don Juans död, etc.

Ett konstnärligt utförande skulle verka mäktigast, ett sådant som framstälde operan i sin mest fulländade form, utan afseende på mängdens smak, endast tillfredsställande de verkliga konsthögarna i vår tid, och ett sådant skulle göra uppförandet till en verklig fest. Detta skulle få till grund den af Mozart för Wien gjorda omarbetningen och denna skulle endast i yttersta nödfall ändras, nämligen i sådana fall der Mozart fasthåller sin tids vanor, hvilka verka störande för oss, såsom recitativernas klaverackompagnement. Grundsatserna härför skulle vara: en stor scen med mörk salong och ingen sufflör, stark men osynlig orkester, seccorecitativen förkortade och ackompanjerade af stråkinstrument; utförandet af samtliga sjungna nummer med undantag af den burleska duetten mellan Leporello och Zerlina i andra akten, med rätta öfverallt utesluten, så vacker den än är såsom komposition betraktad; andra finalen med basuner och slutsextetten, sådan den af Mozart blifvit förkortad för Wien; i första finalen kontradansen med oboer, valsen med horn.»

Den internationela stiftelsen »Mozarteum» i Salzburg ämnar till jubelfesten utgifva en större festschrift. Då man såsom en grundval för denna vill hopsamla ett så omfattande och rikhaltigt historikstatistiskt material som möjligt, har stiftelsens styrelse vändt sig till alla styrelser för operascener, musikinstitut och sångföreningar, som hysa intresse för denna jubelfest, med anhållan att till henne insända referat, tidningsmeddelanden och andra tryckalster som röra jubelfestens föremål, vidare gamla teateraffischer öfver föreställningar af »Don Juan» från och med förra århundradet till och med påsken 1886, gamla kostymbilder, tidningsreferat, ännu ej offentliggjorda »Mozartiana» och slutligen uppgifter rörande dagen då »Don Juan» först kom till uppförande på de resp. operascenerna och hur många representationer operan derstädes upplefvat till påsken 1886, samt de mest framstående konstnärer som medverkat vid dessa föreställningar.

Manuskriptet till Mozarts »Don Juan» af mästarens egen hand egas af fru Pauline Viardot Garcia i Paris. Den dyrbara relikten förvaras i ett skrin, som står på ett slags altare i den bekanta sånginstruktisens musiksalong. Manuskriptet inköptes af nuvarande egarinnan för icke många år sedan på en auktion i London för en högst betydlig summa.

Då det torde intressera våra läsare att se hur den första »Don Juan»-affischen var affattad, meddela vi den här nedan. Operan, som gafs med italiensk text, uppfördes d. 29 Oktober 1787 på tyska Landsteatern i Prag. Affischen lydde sålunda:

»Oggi, per la prima volta Don Giovanni ossia i Dissoluto punito. Drama giocoso in due atti con balli analoghi. Parole del Sign. Abbate da Ponte, musica del celebre maestro Sign. Amadeo Mozart.

Personaggi:

Don Giovanni	Sign.	Luigi Bassi.
Il Commendatore	"	Gius. Lolli.
Donna Anna	Signora	Teresa Saporiti.
Donna Elvira	"	Cat. Miceli.
Leporello	Sign.	Felice Ponziani.
Zerline	Signora	Teresina Bondini.
Mazetto, il suo sposo	Sign.	Gius. Lolli.

Cori di contadini, dami, damigelli, popolo. Ballabili di contadini, contadine etc.» Prags »Oberpostamtzeitung» anmälde premiären med följande ord: »Direktören för härvar. ital. sällskap lemnade oss i går (28) tillkännagifvande om den för närvaron af de höga toscanska gästerna till uppförande bestämda operan 'Don Juan' eller 'Den bestraffade utsväfningen'. Den har herr hofteaterdiktaren Abbé da Ponte till författare och uppföres i dag den 29 för första gången. Alla fägnas sig åt den förträffliga kompositionen af den store mästaren Mozart.»

I Paris kommer jubileet att högtidlig hållas i Stora operan, der d. 4 November »Don Juan» uppföres med Lassalle i titelpartiet, Edouard de Reské som Leporello och fröken Adiny som donna Anna.

I Berlin uppföres operan på 100:de årsdagen för 500:de gången med ny praktfull uppsättning af kostymer och dekorationer.

Med anledning af jubileet kommer Dresdens tonkonstnärslörening att uppresas en minnesvård på den förste Don Juan-sångarens graf. Denne var Luigi Bassi, som var född i Pesaro 1766 och afled i Dresden 1825.

I Köln kommer operan att uppföras i oförändrad form sådan den först gafs på tyska språket i Wien 1792. I libretton från denna tid finnas bland annat äfven två sedermera borttagna scener, i hvilka Don Juan drifver gäcken med en polisbetjent samt en af sina fordringsägare.

Äfven kgl. teatern i Köpenhamn kommer att fira en »Don Juan»-fest. En ny öfversättning af texten skall göras af Chr. Richardt. Herr Lange skall sjunga Don Juans parti och hr Simonsen Leporellos.

Att äfven i vår hufvudstad en dylik festrepresentation kommer att gifvas är naturligt. Sedan herr Forstén, som senast innehade titelrolen, lemnat oss, har man utom herr Willman ingen som förut sjungit partiet å kgl. teatern, och det lär ännu ej vara bestämdt åt hvem rollen skall anföras. Herr Linden säges emellertid instudera densamma för att som gäst uppträda deri. Vi komma framdeles att lemna närmare underrättelser om den blifvande uppsättningen i sin helhet, då den blifvit bestämd.

Om virtuositet. Uti den ypperliga novellen »Händels vrede och flykt» af Leopold Schefer, låter författaren den ryktbare Caffarelli säga följande om virtuositet, företrädesvis sång: »Vi virtuosor förderfva folket mera än våra kritiker! Ty der sångarne — mina värda medbröder — icke få lysa och göra furore med deras person eller och med deras prisvärda skicklighet, konst och naturgåfvor, der anse de det icke löna mödan att göra sig något besvär. Virtuoserna äro de verkliga undergräfvare och ofta de hemliga dödsfienderna till den sanna konsten. Ty genom deras egen ofta himmelska kraft och förtrollande makt låta de folket tro sig höra himmelska saker, när det egentligen icke hör annat än usel smörja; och det beskedliga, dumma eller lättrogna folket har också här den nåden att icke urskilja att det tillerkänner priset åt en produktion, en framställning af ingenting, och är ursinnigt förtjust genom sin villfarelse. Ty ett sant, alltså enkelt, skönt konstverk hvarken behöfver eller kan ega grannlåtspasager, drillar och alnslånga fermater. I grunden endast smörja och krimskrams behöfva sådana rullader. Ja, noga räknadt, äro de ingenting annat än dessa, ty utom dem äro de ingenting — och virtuosens själf icke mera än de, ty han frambringar dem.»

Ur Rossinis lefnad.

Herr Michotte, en i Bryssel boende vän till Rossini, arbetar för närvarande, enligt hvad man berättar, på en märkvärdig bok, en »Rossinis självbiografi», ur hvilken han nyss offentliggjort andra delen i den romerska »Fanfulla della Domenica». Rossini, som var mycket fäst vid den då ännu unge Michotte, meddelade sig med denne, hur förbehållsam han än var mot andra människor, med synnerlig förkärlek, och särskildt på sina promenader under akacierna i Boulogner-skogen i Paris tröttnade han ej att för den unge vännen, som han omfattade med faderlig tillgifvenhet, berätta tilldragelser ur sin lefnad och göra allehanda bekännelser. Michotte upptecknade för hvarje afton mästarens meddelanden, och nu har den nyligen timade öfverflyttningen af Rossinis från Frankrike till Santa-Croce i Florens föranlett honom att rädda dessa mästrons samtal undan glömskan och börja trycka desamma.

Det var under vintern före sin död som Rossini sökte vederlägga flere oriktiga åsigter hos publiken, enligt hvilka han, mästaren, efter komponerandet af »Wilhelm Tell» skulle ha förlorat lusten att vidare befatta sig med konsten. Der vid kom han att tala om den oro som beherskade honom under det han komponerade detta verk. Han berättade ungefär sålunda: »Åt den som fabricerat legenden om min då varande likgiltighet för konsten kan ni lugnt säga: om det gifves en lag, genom hvilken komponisterna vid straff af artistisk decadens fördömas om de slå sig för bröstet af entusiasm så ofta de ha framför sig ett af sina tidigare verk, så skulle jag aldrig underkasta mig denna lag. Gud är mitt vittne att jag med ärlighet och öfvertygelse arbetade äfven då, när jag under de första dagarne af mitt nomadlif måste släpa mig från den ena staden till den andra och var tvungen att med ångkraft skriva ungefär fem stycken på året. Jag skref rapid, då min fantasi lätt gick öfver från ett ämne till ett annat, och likväl voro mina idéer klara och bestämda. 'Barberaren i Sevilla' var 13 dagars arbete. För komponerandet af mina andra italienska operor behöfde jag sällan mer än en månad — för 'Semiramis' 33 dagar. 'Wilhelm Tell' kostade mig fem månader; det tycktes mig en lång tid. Jag komponerade denna opera i Petit Bourg, i min vän Agnados villa. Der fördes ett lustigt lif. Jag metade fisk med passion, — detta är också orsaken till vissa ojemnheter i detta verk. Bland annat erinrar jag mig att jag i tankarne en vacker morgon gjorde utkastet till hela sammansvärjningsscenen under det jag satt vid stranden af fiskdammen och väntade att fisken skulle nappa. På en gång märkte jag att en stor karp hade ryckt bort spöet medan jag var sysselsatt med Arnold och Gessler. Jag stod nästan alltid och skref på ett skrifbord, och något piano fanns der inte. Gode Gud! —

fortepianot! Detta instrument i omedelbar närhet brukar vara ett gissel för musikkomponister i allmänhet och för teaterkomponister i synnerhet. Jag har känt mången af dessa olyckliga, som rent af sammanvuxit med fortepianot. Den förtäflige gossen Bellini t. ex., och vidare min stackars Meyerbeer, som säkert tillbragte tre fjederdelar af sitt lif vid pianot. Och likväl hade ju han idéer i massa, hvilka kommo af sig sjelfva. Men detta var hos honom en gammal vana, och han hade ju börjat med att visa sin virtuositet på pianot. Han misstrodde ständigt sina inspirationer innan han tusen gånger manipulerat dem på tangenterna och på detta vis erhållit ett respass i tillbörlig form. Detta har likväl icke hindrat honom att fullborda stora arbeten, men Gud vet till hvilket pris. — Må de illasinnade, som tro sig veta allt, säga derom hvad dem lyster. Meyerbeer och jag voro mycket goda vänner. Det var en molnfri och ömsesidig tillgifvenhet, så när som beträffande pianot, som jag alltid grälade på honom för sedan första dagen då vi lärde känna hvarandra i Venedig. 'Hvad skall jag göra', sade han till mig; 'jag behöfver något som eggas mig — pianot kittlar mig.' Jag lyckades aldrig att göra honom begripligt att han hade nog geni för att umbära en sådan der kittling. Det var som att tala vid väggen. Hos Pleyel hade han låtit göra sig ett horisontalt piano af litet format med några få oktaver, och när han var på resor, så förde han det alltid med sig. Så släpade min arme vän hela lifvet igenom ett verkligt tortyrinstrument med sig, och så närde han omedvetet inom sig denna anda af misstro till sina egna arbeten. Jag säger, och jag upprepar det: akta er för pianot. Att komponera med detta instrument är en lika tidsödande som tröttande sak och ej mindre farlig såsom enerverande.»

Musiken.

Det är något mystiskt, något beslöjadt, något hemlighetsfullt med musiken likasåväl som med religionen. Det är endast de invigde, som kunna granska dess hemligheter och göra klart för sig dess lifsprincip, och dock kunna alla och en hvar njuta af det goda, den bjuder människorna — alla utan hänsyn till stånd, nationalitet, oppfostran, ja, till och med utan hänsyn till dygd och goda seder.

Liksom religionen öppnar musiken ögat för det goda i lifvet, utan att gifva någon förklaring öfver huruledes eller hvarför den gör det, och den har makt att förädla och röra, till och med om den icke blir förstädd. Den låter oss höra en röst från andeverlden, utan att den säger oss, hvarifrån rösten kommer, eller hvart den går. Den förmår i ett nu att styrka dem, som hvarken hafva tro, kärlek eller hopp — det är, som blefvo de uppfyllda af en gudomlig kraft. All annan konst kräfver

en ingivelse från vår sida, fordrar en ansträngning af våra tankar, ständigt arbete, tålmod och uthållighet. Men musiken är som religionen. Utan att uppställa några fordringar, bringar den hvarje hjerta, i hvilket den slår bo, mottaglighet för allt godt — och detta till och med om detta hjerta aldrig så litet förtjenar denna gåfva.

Gud skapade människan, som ett väsen med fri vilja och gaf henne plats i den värld, han hade fullbordat, men han såg, att människan skulle blifva alltför olycklig, om hon öfverlemnades till sig sjelf och genom egen hjälp skulle lära att förstå sitt stora mål och känna och nå fram till det. Derför tog han en del af människans själ och gömde hos sig sjelf; den delen skulle då komma till hjälp, när han ansåg, att det kunde vara till gagn. Den skulle tid efter annan bringa människan budskap från idéens rike. Han ville, att hos människan skulle finnas något, som kunde verka oberoende af hennes vilja, något, som kunde vara en själslik skatt för henne, något som kunde stödja henne, utan att hon behöfde sätta sin fria vilja i rörelse därför. Tack vare denna Guds nåd gästas människan af makter, som hon icke känner och som verka på henne, utan att hon sjelf har någon del i denna verkan. Dessa gäster komma gerna helt oväntade, hastigt som blixten och oannmälde slå de sig ner i vår själ, de uppfylla den med värme och med strålände ljus och med frisk luft; af egen maktfullkomlighet låta de henne tumla sig i äfventyrens värld och visa henne helt och hållet oanade horisonter. Och allt sker utan att människan vet något om det eller har minsta del deri, det sker så blidt och stilla, att själen icke har minsta aning om, att der föregår en kamp och dock med sådan kraft, att allt motstånd skulle vara förgäfvets.

Bland de gäster, som Gud således i sin nåd sänder oss, och som mer eller mindre inverka på alla människor, äro religionen, kärleken och musiken de tre mäktigaste. Evigt lycklig den, som har fått besök af dessa tre andens makter under sin vandring här på jorden, låt också vandringen vara uppfylld af bekymmer! Men olycksaligt olycklig den, som aldrig lär känna någon af dem. Han har endast en fjerdagäst att sätta sin lit till, men den gästen sviker helt visst aldrig, och den är liksom de tre andra en god tröstens engel; den ser allvarlig, mild och sorgsen ut — man kallar den döden.

Ni kan fatta, att det är långt från att jag — något som ni kanske gör — betraktar musiken som ett verk af djefvulens snille; tvärtom ser jag i den en af de gåfvor, som den näderike guden oombedd och helt oförtjent sänder oss, som en ersättning för den glädje lifvet beröfvar oss, och de sorger, det bringar oss, och som en hjälp åt vår svaga vilja i dess kamp att vinna lifvets seger.

Emile Montégén.

Från in- och utlandet.

Kgl. Stora teatern börjar sin säsong Söndagen d. 18 dennes, med »Carmen». Till dess anses den nu anlända jernridån, på hvars hopsättning nu flitigt arbetas, kunna vara färdig till begagnande. Bland saker som komma att upptagas under nu ingående spelår nämner Post-Tidn. utom de af oss förut nämnda: »Trollflöjten», — som gifves med fru Östberg som Nattens drottning, Tamino och Sarastro hrr Strandberg och Elmsblad — »Friskyttan», »Judinnan», »Muntra fruarna», »Afrikanskan», »Alphyddan», »Martha», »Wilhelm Tell», »Hvita frun», »Profeten», »Vattendragaren», »Aida», »Don Juan», »Faust» m. fl. I stället för »Blixten» af Halévy, hvilken opera varit på förslag att uppsättas, lär direktionen hafva bestämt sig för samme komponists »Andorratalen» (komp. 1848, 13 år senare än den förstnämnda), hvarjemte Lortzings »Tjufskyttan», hvilken komiska operett ej gifvits sedan 1850, är upptagen på repertoaren.

Innan Dramatiska teatern hinner blifva färdig till begagnande komma de dramatiska föreställningarna att ega rum på Stora teatern till lägre pris än för de lyriska. Äfven de förhöjda och förköpsprisen äro i proportion nedsatta. De billiga prisen komma äfven att gälla vid uppförande af sådana större skådespel, som förut gifvits å Stora teatern, så att entrén nu blir billigare äfven till sådana verk som »Det var en gång», »Midsommarnattsdrömmen», »Vermländingarne» m. fl.

Nya teatern med dess attiralj kommer troligen att uthyras till ett associations-sällskap. För att sätta en sådan plan i verket har valts en komité, hvars medlemmar utgöras af hrr Aug. Falek, Aug. Varberg, Axel Collin, Gust. Ranft och Emil Ljungquist.

Vasateatern har under sommaren undergått flere förändringar till åstadkommande af bättre utrymme m. m. Scenen har blifvit sänkt, nya elektriska ledningar inledts, korridorerna gjorts rymligare, jernridå anbringats etc. Truppen vid denna teater, hvars direktion vi förr nämnt, utgöres af fruar Anna Carlbeck, Sofi Paulsson, Maria Cederberg, Math. Bergström och A. Kihlström; frökn. Selma Jonson, Eva Svensson, Sigrid Key, Julia Magnusson, Ursula Bohlin, Thea Groms, Hildur Morath, Hedv. Prain, Ellen Chave, F. Johansson, E. Sager och A. Sahlström samt af hrr E. Paulsson, J. Lindhagen, O. Eliasson, L. Larsson, Hj. Hirsch, C. J. Hagman, N. Clementson, O. Johansson, Hj. Söderlund, J. V. Blomster, E. Hellman, C. A. Liljefeldt och L. Bauer.

Regissörer äro för talpjäser hr D. Fallström (äfven teaterns literatör och sekreterare), för sångpjäser hr R. Lindberg, kapellmästare hr E. Stanék.

Säsongen öppnas d. 3 Okt. med operetten »Amors gengångare» af Varney.

Fröken Vendela Andersson, som under Oktober månad tagit engagement vid Dagmar-teatern i Köpenhamn, kommer att första gången der låta höra sig som Fanchon i den nya operetten »François les bas bleus», eller »Gadeskrivaren», som den danska titeln lyder.

Herr Ödmann har af heshet varit hindrad att uppträda på kgl. teatern i Köpenhamn. — I fråga om herr Ödmanns engagement derstädes i stället för reenengagement vid vår lyriska scen har man nu fått den upplysningen, att lönevilkoren ej spelat hufvudrolen här vid lag, helst som några bestämda fordringar i den vägen ej varit bestämdt formulerade. Underhandlingar mellan vår teaterdirektör och herr Ödmann pågingo under sommaren, slutande med att herr Ö. begärde uppskof med upprättande af definitivt kontrakt till dess han återkom från Köpenhamn i början af Juli. Under vistelsen i Köpenhamn bestämde sig emellertid hr Ö. att stanna der.

Fröken Anna Pettersson uppträdde den 12 d:s för sista gången å Dagmar-teatern i Köpenhamn som Denise i »Lilla Helgonet», samma rol hvarmed hon der gjorde sitt inträde. Fröken Pettersson har under detta gästspel gjort sig mycket omtyckt i den danska hufvudstaden och blef vid sitt afsked rikt hyllad med framropningar och blomsterbuketter.

Första Arnoldson-konserten i k. musikal. akademiens stora sal, hvilken efter uppgift skulle ha inträffat förr, eger nu rum Måndagen d. 19, följande konsert Onsdagen d. 21 September kl. 8 e. m. Biljetter köpas i hr Abr. Lundquists hof-musikhandel.

Första Arnoldson-konserten i Göteborg gafs d. 12 d:s i realläroverkets stora sal. Redan efter början af första numret som fröken Arnoldson sjöng, den stora arian ur »Barberaren», var hennes framgång gifven och publiken fängslad af den intagande och konstnärliga sångerskan; efter hvarje nummer följde sedan flere inropningar och da capo-rop. Utom programmet sjöng fröken A. »Fjorton år tror jag visst att jag var» samt Gades »Lille Grete». Af de öfriga artisterna delade, som det säges, violinisten Martin Marsick med fröken A. lejonparten af aftonens bifall, särskildt för utförandet af Sarasates »Zigeunerweisen». Barytonisten hr Padilla vann isynnerhet bifall för sitt utförande af Pacinis buffaaria »Papucco», som gaf ett vackert prof på hans stora sångtalang. Pianisten herr Arditi berömmes för fint ackompanjement och smakfullt solospel.

Den andra konserten der skulle gifvas Onsdagen derpå.

Herr Rich. Anderssons musikskola öppnas åter den 19 September. Denna för ett år sedan upprättade skola, försedd med goda lärarekrafter (Hr R. Andersson, Emil Sjögren, Tor Aulin m. fl.),

fyller ett verkligt behof här i hufvudstaden och har redan förvärfvat sig godt anseende. Vi hänvisa för öfrigt till annonsen om densamma å sista sidan.

Herr Oscar Lejdström, vår bekante sångare och sånglärare, har återkommit till hufvudstaden efter sin sommarvistelse vid västkusten och lemnar fortfarande sångundervisning, enligt hvad annons å sista sidan meddelar.

Om quintförbudet, den andra af de musikteoretiska artiklarna af dr Adolf Lindgren, hvilka voro införda i Sv. Musiktidning 1885, har nu liksom den första, »Om konsonans och dissonans», stått intagen i Allgemeine Musikzeitung, åt hvilken dr Lindgren lemnat densamma i tysk öfversättning.

Professor Byström, som fortfarande, biträdd af fröken Berthe Gaston och folkskolebarn, i landsorten gifver musikföredrag af äldre orgelmusik och gamla svenska psalmmelodier, har senast (d. 13—16 Sept.) gifvit sådana föredrag i Hölö, Mariefred, Åker och Toresund.

Konsert i Södertelge gafs den 4 September, till förmån för de genom eldsvådan brandskadade, af herr Johannes Elmblad med biträde af hrr Tor Aulin och Emil Sjögren.

Herr Theodor Björkstén med fru, f. Torpadie, skola någon tid uppträda på konserter, föranstaltade af fru Vanderbilt, i Newport innan de bosätta sig i Newyork. De svenska »näktergalarna», såsom det heter i en korrespondens från Newport, vinna stor ankläng. Herr B. prisas för sin vackra, väl öfvade tenorstämman, fru B. för sitt smakfulla ackompanjement och sin fylliga kontraalt.

Violinisten Tor Aulin kommer jemte sin syster, fröken *Valborg Aulin*, att om ett par veckor anträda en konsertresa uppåt landet. Första konserten gifves i Östersund, hvarifrån turen sträcker sig åt de norrländska städerna, från norr åt söder. Omkring den 20 Oktober komma de båda tonkonstnärerna att med biträde af hofkapellet gifva en konsert å Stora teatern, hvarvid fröken Aulins nya orkestersuite kommer att uppföras och herr Tor Aulin utför Max Bruchs violinkonsert. Herr Aulin torde sedan komma att konserter i Kristiania och Köpenhamn, och under vintersäsongen arrangeras af syskonen 4 kamarmusiksoaréer härstädes å Vetenskapsakademiens hörsal. Den tillämnade konsertturnén åt ryska provinserna och Finland är tills vidare uppskjuten. Fröken Aulin annonserar att hon här meddelar undervisning i pianospel, harmoni, kontrapunkt och komposition, hvaraf synes att hon ämnar stanna kvar här i Stockholm och egna sig åt musikinformation.

Fru Alma Sahlbergs »Vega-marsch» och »Orientalisk marsch», här bekanta genom Meissners och Svea Lifgardes kapell, hafva af österrikiska gossorkestern med mycket bifall blifvit utförda vid densnas konserter i utlandet.

Balduin Dahl, den bekante orkesteranföraren i Köpenhamns Tivoli, firade d. 10 Sept. sitt 40-års jubileum som musiker vid etablissementet. Han började som liten gosse att slå trumma i faderns orkester vid pantomimteatern och har sedan genom begåfning och energi uppsvingat sig till den plats han nu innehar och lyckats göra sig mycket populär.

I Exeter, en stad belägen i sydvästra England, har en fasansfull teatereldsvåda inträffat som kostat bortåt 200 människor lifvet.

En ny opera af Weber har i Leipzig offentliggjorts af en sonson till tonsättaren, kaptenen i sachsiska armén, Weber. Operan heter »Die drei Pintos», libretton är af Th. Hell, och musiken skall innehålla en mängd nummer af oförläpelig skönhet. Operan säges icke vara något ungdomsverk utan uppgifves vara komponerad år 1820 mellan »Friskyttan» och »Oberon». Det förefaller dock nästan otroligt, att ett så märkligt arbete först nu skulle ha blifvit bekant för Webers anförvandter och umgängesvänner.

Hans von Bülow, den stridslystne tonsättaren och pianovirtuosen, har nu bosatt sig i Hamburg. Som pianist ämnar han endast sällan uppträda, men han är för den kommande vintern engagerad af Herm. Wolffs konsertbyrå för att dirigera de filharmoniska konserterna i Berlin, och han skall dessutom som kapellmästare anförda trettio operaföreställningar på Hamburgs Stadttheater.

Berlin. Under sistförflutna operasäsong — från 26 Aug. 1886 till 30 Juni 1887 — hafva gifvits 264 operaföreställningar med 43 verk af 24 olika komponister. »Trompeter von Säckingen» har gått de flesta gångerna, nämligen 25; »Carmen» 15 ggr, »Lohengrin» 14; »Förlofningen vid lyktsken» (Offenbach), »Fra Diavolo» 11; »Tjufskytten» (Lortzing) 10; »Johan af Lothringen» (Joncières), »Walckyrän» (Wagner) 9; »Friskyttan» 8; »Rigoletto», »Fidelio», »Den lurade kadin», »Tannhäuser», »Undinen» (Lortzing) 7; »Flygande Holländaren», »Figaros bröllop», »Don Juan», »Afrikanskan», »Profeten» 6; »Regementets dotter», »Muntra fruarna», »Aida», »Stradella», »Traviata», »Siegfried» (Wagner) 5; »Martha», »Czar och timmerman», »Barberaren i Sevilla» 4; »Svarta dominon», »Faust» 3; »Armida», »Judinnan», »Den stumma», »Hugenotterna», »Hvita frun» 2; »Lucie», »Trubaduren», »Mästersångarne», »Robert», »Den resande studenten», »Lejonet vaknar» 1 gång. Nya för säsongen äro »Donna Diana» af Heintz Hoffmann (9 ggr) och »Merlin» af Rüfer (7 ggr). Dess-

utom hafva gifvits Webers »Preciosa» samt de stora balletterna »Sardanapal», »Coppelia», »Flick und Flock», »Satanella», »Deutsche Märlchen».

— En ny tenor, Ricardo, väcker för närvarande uppmärksamhet, härstädes. Han är ungrare och heter egentligen Palik samt har under detta namn gjort sig känd som utmärkt djurmålare, hvars arbeten köptes för stora summor af de ungerska magnaterna. Emellertid fick han en så oemotståndlig lust för teatern att han nu beträdd scenen i Berlin.

Hofoperan här belystes d. 31 Aug. första gången med elektriskt ljus och resultatet var tillfredsställande. I allt användes 5,000 lampor.

Mannheim. Den 19 Juni uppfördes här för första gången v. Flotows efterlemnade komiska 3-akts-opera »Die Musikanten» med text af Richard Genée. Operan rönt god, ehuru ej någon större framgång. Flotow fullbordade partituret

till denna opera, hvilken är komponerad utan dialog, i samma form som »Stradella» och »Martha», strax före sin död och tänkte låta densamma först uppföras i Italien. Operan är beräknad för dugliga sångkrafter.

Prag. En ny opera, »Jungfrun af Orleans», har under stort bifall för första gången uppförts å tyska landsteatern. Text och musik äro skrifna af E. N. von Rez-nicek, hittills andre kapellmästare i Mainz.

Dödsfall.

Commer, Franz, professor, musikdirektör och senatsmedlem af kgl. akademien, f. 23/1 1813 i Köln, † d. 17 Aug. i Berlin. Han har komponerat messor, kantater, körverk, musik till Aristophanes' »Grodorna» och Sophokles' »Elektra» och har utgivit åtskilliga samlingar af äldre, särskildt kyrklig musik.

Lindner, August, utmärkt violoncellist, kgl. badisk kammarmusikus, f. 1829 i Dessau, † d. 19 Aug. i Heidelberg. För sitt instrument har han skrivit flere kompositioner.

Massart, Louise Aglaë, f. Masson, utmärkt pianist och lärarinna i pianospel vid konservatoriet i Paris, f. 10/6 1827 och † derst. d. 26 Juli. Hon var gift med den berömda violinisten Lambert Joseph Massart.

Volckmar, Wilhelm Valentin, berömd orgelvirtuos och orgelkomponist, f. 26/12 1812 i Hersfeld, sedan 1835 musiklärare vid seminariet i Homburg vid Kassel, † derst. d. 27 Aug. V. har skrivit 20 orgelsonater, flere orgelkonserter, en »orgelsymfoni» etc., utgivit en stor orgelskola och »Schule der Geläufigkeit» för orgel samt sångsaker.

RICHARD ANDERSSONS Musikskola

för såväl nybörjare som mera försigkomna öppnas den 19 September.
Första terminen från den 19 September till den 19 December.
Andra terminen från den 2 Januari till den 2 Juni.

Undervisningsämnen:

Pianospelning: Lärare Hr Richard Andersson jemte f. d. elever.

Violinspelning: Lärare Hr Tor Aulin.

Orgelspelning: Lärare Hr Emil Sjögren.

Harmonilära och Kontrapunkt: Lärare Hr Emil Sjögren.

Skriftliga anmälningar emottagas till den 12 September.

Muntliga efter samma dato emellan 11—1 f. m., 5—6 e. m. alla dagar till den 18 Sept.

Stockholm i Augusti 1887.

N:o 28 Brunnsgatan N:o 28. (G. 21998 x 1)

Svensk Musiktidning 1887.

7:e årg., utgifves såsom förut med porträtter, notillustrationer och bilaga: **Musikalbum** af piano- och sångstycken (omkr. 16 sid.), biografier, populära uppsatser, notiser och anekdoter, följetong etc. Pris endast 5 kr. pr år, 3 kr. pr halfår, lösnummer 25 öre, bilaga 25—50 öre. Annonpris endast 10 öre petitråd. Prenumeration sker å tidningens Expedition, Hötorget 6, 1 tr. upp öfver gården (derifrån den hemsändes), i musik- och bokhandeln samt å tidningskontoren; för landsorten direkt hos Expeditionen, annars helst å posten eller i bokhandeln. Tidningen utkommer med 20 nr 2 gånger i månaden (utom Juli, Aug.).

SVENSK MUSIKTIDNING årgångar 1884, 1885 och 1886 säljas till nedsatt pris af 4 kronor pr årgång, 7 kronor för två årgångar, 10 kronor för alla tre, då kontant likvid med beställning efter noggrann adress sändes direkt till Svensk Musiktidnings Expedition, Stockholm.

Årg. 1884 innehåller porträtter af Agathe Backer-Grön Dahl, Fröberg, Hallén, Hallström, Hebbe, Holmboe-Schenström, Höjer, Kraus, Otto, Pacius, Rubinstein, Saloman, Sjögren, Taa samt Musikbilaga: 7 Melodiska Tonstycken af C. W. Rendahl.

Årg. 1885: porträtter af J. S. Bach, Björkstén, Cherubini, d'Albert, frk. Ek, Hartmann, Hiller, Händel, Norman, Pachmann, Willman, Eug. Ysaye. Musikbilaga: »Skuggor och dagrar», 5 pianostycken af Rich. Andersson.

Årg. 1886: porträtter af Kon. Oscar II, Conr. Nordquist, Czapek, Chopin, Vendela Andersson, I. P. Cronhamn, Liszt, Ölander, Pauline Lucca, Mierzwinski, Beethoven jemte Schwarzsplanierhaus (hans sista bostad); musik: Svensk Läkaremarsch af J. A. Huss, Begravningshymn af Is. Dannström (båda flerstäm.).

Musikbilaga: Albumblad, 5 melod. pianostycken af Adr. Dahl.

Svensk Musiktidnings byrå och Expedition har flyttats till Hötorget N:o 6, 1 tr. upp öfver gården, ingång från Olofsgatan.
Redaktionen.

Stråkinstrumenter,
Flöjter, Klarinetter och
Zittror m. m.

Strängar

garanteras rena och utomordentligt starka.

Gamla violiner

från 50 kr.

Stråkar, Lådor och tillbehör.

För hvarje instrument lemnas full garanti.

Emil Fröling,
Norrköping.

Oscar Lejdström,
Sånglärare.
Kongl. Myntet.

Pianomagasin.

Flyglar, Pianinos, Tafflar och Orglar från in- och utländska utmärkta Fabriker till de billigaste priser. För instrumentens bestånd ansvaras. Äldre Pianos tagas i utbyte. OBS. Ständigt lager af Flyglar från Blüthner och Pianinos från G. Schwechtens berömda fabriker.

Gust. Petterson & Komp.,
38 Regeringsgatan 38.

Flyglar, Tafflar och Pianinos från J. G. Malmström.

Solo-Klarinettblad

å 4 kr. pr dussin.

Emil Fröling,
Norrköping.

Vid beställning bedes om mått eller att ett gammalt blad medskickas och garanteras då för god ton.

INNEHÅLL: Edvard Grieg som romanskompontist, af Gösta Geijer. — Om Indianernas musik. — Till Otto Lindblads biografi. — »Don Juans» hundra-årsdag. — Ur Rossinis lefnad. — Musiken. — Från in- och utlandet. — Dödsfall. — Annonser.